

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoPr/9/2024
Identifikačné číslo spisu:	7218209616
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7218209616.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. O. O., Q., M. E. 9, právne zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Katunským, Košice, Floriánska 16, proti žalovanej Základnej škole s materskou školou, Brzotín, Berzehorská 154, IČO: 35556684, právne zastúpenej JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, Rožňava, ul. Cyrila a Metoda 4, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Mestskom súde Košice pod č. k. K2-11Cpr/44/2018 - 425 (pôvodne na Okresnom súde Košice II pod č. k. 11Cpr/44/2018 - 425), o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoPr/4/2023 - 475 z 31. januára 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) - teraz Mestský súd Košice rozsudkom z 30. mája 2022 č. k. 11Cpr/44/2018 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne podľa § 68 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“ alebo „ZP“), oznámením žalovanej z 31. augusta 2018, je neplatné (výrok I.) a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne oznámením žalovanej zo dňa 31. augusta 2018 je neplatné. Prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala bez všetkých pochybností, že na strane žalobkyne došlo k porušeniu pracovných povinností a súčasne nepreukázala, že toto prípadné porušenie by bolo tak závažného charakteru, že by sa na strane žalobkyne jednalo o závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré by s ňou mohla žalovaná ako zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

1.2. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vymedzil skutkový stav, z ktorého nebolo medzi stranami sporné, že žalobkyňa u žalovanej vykonávala funkciu

riadiť školy na základe pracovnej zmluvy a menovacieho dekrétu, oba dokumenty z XX. A. 2015. Rovnako medzi stranami nespornou skutočnosťou bolo, že na základe listu obce Brzotín ako zriaďovateľa škola z 13. júla 2018 bola žalobkyňa z funkcie riadiť školy odvolaná ku dňu XX. augusta 2018 a tiež, že 03. septembra 2018 bola žalobkyňu doručená listina vyhotovená žalovanou „Okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodov závažného porušenia pracovnej disciplíny z 31. augusta 2018.“ Prvoinštančný súd z listiny „Okamžité skončenia pracovného pomeru“ zistil dôvody žalovanej na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou, ktoré vymedzil v troch bodoch tak, že žalobkyňa a) nechránila majetok školy pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a porušila povinnosť nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, keďže dokumenty a veci, ktoré musia ostať v škole - pokladňa, pokladničná kniha a hotovosť, ktorá mala byť v pokladni ku dňa 15. augusta 2018, relevantné doklady k hotovostnému výberu z účtu školy a osobný spis žalobkyne - neboli nájdené a neboli predložené ani po výzvach, čím žalobkyňa mala porušiť § 81 písm. e) ZP, b) po ukončení pôsobenia vo funkcii riadiť školy neodovzdala a to ani na základe výzvy kľúčové dokumenty zaznamenávajúce hospodárenie s majetkom školy za obdobie jej pôsobenia vo funkcii vedúceho zamestnanca, čím porušila povinnosť uloženú § 178 ods. 1 ZP a c) ako vedúci zamestnanec porušila pracovnú disciplínu nespôsobnosťou so zamestnávateľom, čím porušila § 82 písm. e) ZP.

1.3. Podľa žalovanej sa mala žalobkyňa konaním vymedzeným vo vyššie uvedených troch bodoch dopustiť závažného porušenia pracovnej disciplíny, o ktorom sa žalovaná dozvedela až 16. augusta 2018 na základe čoho dôvodila, že okamžité skončenie pracovného pomeru podáva v zákonom stanovenej subjektívnej lehote. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne z funkcie riadiť školy odvolacím dekrétom zo dňa 13. júla 2018 ku dňu XX. augusta 2018, žalovaná v rámci repliky uviedla, že žalobkyňa bola z funkcie riadiť školy odvolaná z dôvodu závažného porušenia viacerých všeobecne záväzných právnych predpisov. Podľa žalovanej toto závažné porušenie preukazovali výsledky správ z finančných kontrol vykonaných dňa 15. februára 2018, 21. mája 2018 a 30. mája 2018. Zo strany žalobkyne došlo podľa žalovanej k závažnému porušeniu právnych predpisov, ktoré spočívalo v tom, že žalobkyňa marila riadny priebeh kontrol, opakovane neposkytla vyžiadané podklady a súčinnosť pri výkone finančnej kontroly na mieste. Zo strany žalobkyne podľa žalovanej ďalej došlo k nezákonnému čerpaniu výdavkov nad rámec rozpočtu bez vykonania úprav rozpočtu, k neuzatvorení dohôd o hmotnej zodpovednosti, nezverejneniu povinne zverejňovaných informácií o uzatvorených zmluvách i k nevyhotoveniu účtovných záznamov a priebežnému nezaznamenávaniu účtovných zápisov v účtovnom období. Posúdenie neplatnosti odvolania z funkcie bolo podľa žalobkyne predmetom osobitného konania, k čomu sa žalovaná vyjadrila, že o tom v tom čase nemala vedomosť. Napriek tomu, že uvedené má byť predmetom samostatného konania, žalovaná poukázala, že stav pokladne školy a účtovnej dokumentácie školy nebol posledné obdobie pred okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobkyňou uspokojivý. Naopak, kvôli konaniu žalobkyne počas výkonu funkcie riadiť školy bol faktický a účtovný stav pokladne v škole dlhodobo nejasný. Žalovaná uviedla, že žalobkyňa celý polrok 2018 bránila kontrolným orgánom skontrolovať faktický stav pokladne a účtovnej evidencie. Žalovaná uvedené označila za konanie, s ktorým sa u žiadneho orgánu verejnej správy nemožno stretnúť. Žalovaná dodáva, že žalobkyňa svojimi rozhodnutiami zvýšila pokladničnú hotovosť z 1.500 eur na 25.300 eur. Podľa vyjadrenia žalovanej ide o sumu, ktorá je ničím neodôvodnená a v organizáciách obdobných v škole absolútne netypická a prehnane vysoká.

1.4. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav právne posúdil na základe § 149, § 150 ods. 1, 2, § 151 ods. 1, 2, § 152 a § 319 Civilného sporového poriadku („CSP“), § 1 ods. 1, § 18, § 42 ods. 1, § 68 2CoPr/4/2023 4 ods. 1 písm. b), § 68 ods. 2, § 79 ods. 1, 4 písm. b), 5, § 81 písm. e), § 82 písm. e), § 178 ods. 1 a § 111 ods. 1 ZP a zároveň vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu SR, poukazujúc konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/316/2009 z 05. augusta 2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/17/2011 zo 14. júna 2011. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení dospel prvoinštančný súd k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej je neplatné, a to z viacerých dôvodov. Primárne súd prvej inštancie zisťoval, či dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru mohli byť dôvody spočívajúce v nespôsobnosti žalobkyne v rámci vykonávania finančných kontrol. V tejto otázke dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaná mala na základe vypracovania jednotlivých správ z finančných kontrol vedomosť o porušení jednotlivých zákonných ustanovení a pracovných povinností žalobkyne ako vedúceho zamestnanca najneskôr 23. mája 2018, berúc do úvahy správu z poslednej finančnej

kontroly. Z týchto dôvodov nemohla žalovaná pristúpiť k okamžitému skončeniu pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa ku dňu XX. augusta 2018 (resp. 3. septembra 2018 - dátum doručenia) a to z dôvodu uplynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 ZP. Súd prvej inštancie za zmätočné označil aj to, že žalovaná v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru v úvodných odsekoch uvádzala skutočnosti týkajúce sa finančných kontrol a až následne sformulovala tri dôvody, pre ktoré sa rozhodla okamžite skončiť pracovný pomer so žalobkyňou. Skutočnosti týkajúce sa nespôlupráce a porušovania pracovných povinností zo strany žalobkyne boli podľa súdu prvej inštancie dôvodom a právnym podkladom pre jej odvolanie z funkcie riaditeľky školy ku dňu XX. augusta 2018, čo však nie je predmetom sporu.

1.5. K prvým dvom z vyššie uvedených (v odseku 1.2) dôvodov pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa uvedených v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru, súd skonštatoval, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa v prvá deň po návrate z dovolenky pristúpila spolu s poverenou riaditeľkou p. Q. k protokolárnemu odovzdaniu vecí pre riadny chod žalovanej. Listina o protokolárnem odovzdaní vecí bola podpísaná tak žalobkyňou, ako aj poverenou riaditeľkou školy p. Q.. V tejto súvislosti mal prvoinštančný súd za to, že z protokolu vyplýva, že si žalobkyňa svoje povinnosti vyplývajúce z titulu ukončenia funkcie riaditeľky splnila. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalobkyňa sa nemohla dňa 15. augusta 2018 zúčastniť prvotného vstupu do budovy školy, kedy došlo k výmene zámkov, pretože do 15. augusta 2018 čerpala riadne schválenú dovolenku. Súd prvej inštancie zdôraznil, že povinnosťou žalovanej bolo preukázať, že bolo povinnosťou žalovanej preukázať, že žalobkyňa bola riadne pozvaná na prebratie dokumentov už dňa 15. augusta 2018, pretože tieto skutočnosti z vykonaného dokazovania nevyplynuli. Uviedol, že žalobkyňa rovnako namietala, že počas jej neprítomnosti, v čase čerpania dovolenky od 20. júla 2018 do 15. augusta 2018, došlo k vstupu do priestorov školy, a to opakovane (počas osláv Dní mesta Brzotín v júli 2018), ale aj k vstupom v mesiaci august 2018, čo vyplynulo z predložených zápisov o vstupoch do budovy od spoločnosti V. s.r.o.. Prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobkyňa v písomnej odpovedi na žiadosť obce Brzotín nesúhlasila so vstupom do priestorov školy bez splnenia ňou stanovených podmienok s tým, že v opačnom prípade nebude niesť zodpovednosť za prípadnú stratu, zničenie alebo iné zmarenia vecí či dokumentov nachádzajúcich sa v budove školy. Napriek tomu, vyplynulo to z vykonaného dokazovania, sa v budove školy od nástupu žalobkyne na riadne schválenú dovolenku nachádzal veľký počet ľudí, ktorí mali okrem iného preukázateľne možnosť vstupovať aj do priestorov, v ktorých sa mali nachádzať dokumenty, ktoré mala žalobkyňa predložiť v rámci ukončenia výkonu funkcie riaditeľky, čo bolo dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nemožno bez ďalšieho klásť za vinu žalobkyne nepredloženie dokladov, keďže samotná žalovaná prostredníctvom či už poverenej riaditeľky alebo ďalších zamestnancov, vstupovali do priestorov školy bez vedomia žalobkyne/riaditeľky a bez jej účasti. Podľa názoru súdu prvej inštancie preukázateľne došlo k protokolárnemu odovzdaniu dokladov, resp. kľúčov od skriniek, v ktorých sa tieto doklady mali nachádzať. Mal za zarážajúce, že zástupcovia žalovanej v procese protokolárneho odovzdávania agendy nepristúpili ku kontrole obsahu jednotlivých skriniek, od ktorých dňa 16. augusta 2018 mali kľúče, a to za prítomnosti žalobkyne a až následne na to jej nedali podpísať zápisnicu o odovzdaní, resp. neodovzdaní príslušných dokumentov, ktorá by potom bezpochyby preukazovala, či sa v danom čase žalovanou požadované dokumenty nachádzali v priestoroch školy. Z výpovedí svedkýň naopak vyplynulo, že 16. augusta 2018 došlo len k otvorení skriniek a ku kontrole ich obsahu sa pristúpilo až následne, bez prítomnosti žalobkyne, čo podľa súdu vzbudzuje dôvodné pochybnosti o správnom prístupe zo strany žalovanej ako zamestnávateľa. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že priestory kancelárie p. S. boli prehľadané až 20. augusta 2018. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie nemal zo strany žalovanej preukázané, že k skutočnostiam kladeným za vinu žalobkyne došlo zavinením samotnej žalobkyne, a teda jej konanie nemohol hodnotiť na základe vykonaného dokazovania ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Formuláciu tretieho dôvodu v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru označil prvoinštančný súd za neurčitý a zameniteľný s iným dôvodom, čo je v pracovnom práve neprípustné. Súdu prvej inštancie nebolo z predmetnej formulácie zrejmé, akými konkrétnymi skutkami sa žalobkyňa mala dopustiť porušenia povinnosti uvedenej v § 82 písm. e) ZP. Zároveň tento dôvod vnímal súd prvej inštancie aj ako zmätočný, nakoľko v súvislosti s ním uviedol, že sa mohol len domnievať, že daný dôvod súvisí s vykonávaním finančnej kontroly, alebo sa týka nespôlupráce žalobkyne dňa 16. augusta 2018 kedy však

už vedúcim zamestnancom nebola. Prvoinštančný súd skonštatoval, že žalovaná v rámci písomného vyhotovenia okamžitého skončenia pracovného pomeru sformulovala tri formálne rôzne, no obsahovo totožné dôvody. Na základe vykonaného dokazovania preto dospel k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala bez všetkých pochybností, že na strane žalobkyne došlo k porušeniu pracovných povinností a súčasne nepreukázala, že toto prípadné porušenie by bolo tak závažného charakteru, že by sa na strane žalobkyne jednalo o závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré by s ňou mohla žalovaná ako zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Z tohto dôvodu rozhodol súd prvej inštancie o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2024 č. k. 2CoPr/4/2023-475 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (výrok I.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). Podľa názoru odvolacieho súdu vykonal súd prvej inštancie dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil právne správny záver a rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené ani žiadne porušenia procesných práv, resp. podmienok, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd skonštatoval, že rozsudok prvej inštancie je vecne správny v celom rozsahu a dodal, že na správnosti skutkových zistení a právnych úvah súdu prvej inštancie, ako ani na správnosti dôvodov napadnutého rozsudku nie je spôsobilé nič zmeniť ani žalovanou podané odvolanie.

2.1. Na námietky žalovanej voči záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou, ktoré zakladá dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru a na dôvodenie žalovanej, že tieto dôvody boli dané a preukázané, odvolací súd totožne so súdom prvej inštancie uvádza, že dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru vymedzené žalovanou ako zamestnávateľom ako v poradí druhý a tretí: „neodovzdanie kľúčových dokumentov, ktoré zaznamenávajú hospodárenie s majetkom školy za obdobie pôsobenia žalobkyne vo vedúcej funkcii, a to ani na základe výzvy“ a „nespolupráca so zamestnávateľom“, nie sú skutkovo vymedzené dostatočne určito a nezameniteľne s iným dôvodom. Takýmto spôsobom nedostatočne vymedzené a neurčité dôvody nemôžu byť relevantným dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru a v zmysle § 70 ZP sú neplatné, súčasne ani nie je možné následne skúmať, či boli dané, keďže boli len všeobecne vymedzené. V súvislosti s dôvodom „neodovzdanie kľúčových dokumentov“, žalovaná v odvolaní namietala, že neodovzdanie bolo jednoznačne preukázané kontrolnými zisteniami, ale aj tým, že „miesto výskytu uvedených pokladničných dokumentov nie je doposiaľ známe“. Odvolací súd označil tento dôvod jednak za neurčitý a zároveň poukazuje na nejednotnú terminológiu žalovanej, keď v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru uviedla „kľúčové dokumenty“ a v odvolaní sa zmiňuje o „uvedených pokladničných dokumentoch“. Odvolací súd v spojitosti s nejednotnou terminológiou žalovanej uviedol, že ani z jedného z týchto označení nemožno vyvodiť o aké konkrétne dokumenty by malo ísť.

2.2. Námietky žalovanej týkajúce sa vstupu žalobkyne spolu s účtovníčkou Ing. S. a zástupcom riaditeľky Mgr. K. do budovy školy dňa 22. júla 2018 „kontrolovať pokladňu a pokladničnú knihu“ označil odvolací súd za námietky bez právneho významu. Tvrdenie žalovanej, že tieto osoby sú posledné, ktoré mali pokladničnú hotovosť a chýbajúce dokumenty v priamej dispozícii, nie je spôsobilé vyvrátiť záver prvoinštančného súdu a sú irrelevantné vzhľadom na záver, že nie je možné pričítať na ťarchu žalobkyne to, že počas jej neprítomnosti, v čase čerpania dovolenky, došlo k otvoreniu priestorov školy počas podujatia Dní obce Brzotín v rozpore s ňou stanovenými podmienkami sprístupnenia priestorov, kedy priestory boli nekontrolované prístupné množstvu ľudí, že opäť v jej neprítomnosti a v čase trvania jej dovolenky došlo dňa 15. augusta 2018 k ďalšiemu vstupu osôb do priestorov školy, pri ktorom boli vymenené zámky na dverách, že žalovaná neskontrolovala po

odovzdaní jej žalobkyňou a prevzatí kľúčov od skriniek, obsah skriniek a to za prítomnosti žalobkyne, ale urobila tak až následne a v neprítomnosti žalobkyne. Odvolací súd s týmito závermi súdu prvej inštancie súhlasil a mal ich za správne.

2.3. Dôvodenie žalovanej v odvolaní, že žalobkyňa nepreukázala, že stav pokladne školy a účtovnej dokumentácie bol v poslednom období pred okamžitým skončením pracovného pomeru uspokojivý, považoval odvolací súd za právne irelevantnú námietku v danom spore o neplatnosť okamžitého skončenie pracovného pomeru, vzhľadom na žalovanou uplatnené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru. Predmetom súdneho prieskumu dôvodnosti (ne/platnosti) okamžitého skončenia pracovného pomeru mohol byť len prvý dôvod, a to že „dokumenty a veci, ktoré musia ostať v škole - pokladňa, pokladničná kniha a hotovosť, ktorá mala v pokladni ku dňu 15. augustu 2018 byť, relevantné doklady k hotovostnému výberu z účtu školy a osobný spis žalobkyne - neboli nájdené a neboli predložené ani po výzvach“. V súvislosti s týmto dôvodom Na tento dôvod aplikoval odvolací súd v plnom rozsahu závery súdu prvej inštancie o nepreukázaní zodpovednosti žalobkyne za daný stav, vzhľadom na okolnosti preukázaných vstupov do priestorov školy ďalších osôb a to v neprítomnosti žalobkyne (ako zodpovednej osoby/riaditeľky školy) a v čase uzavretia školy (počas prázdnin), resp. vzhľadom na pristúpenie ku skontrolovaniu obsahu skriniek v riaditeľni nie po odovzdaní kľúčov od nich žalobkyňou a ich prevzatí žalovanou, ale až následne, s časovým odstupom a v neprítomnosti žalobkyne. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil. Počas týchto okolností žalobkyňa stratila akýkoľvek vplyv nad uvedenými vecami, resp. dokladmi, čo dôvodne namietla. K námietke žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala stav pokladne školy a účtovnej dokumentácie v období predchádzajúceho okamžitému skončeniu pracovného pomeru, bol odvolací súd názoru, že to potrebné nebolo, keďže žalovaná ako zamestnávateľ neskončila pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu neuspokojivého stavu pokladne alebo neuspokojivo vedenej účtovnej dokumentácie. Preto nebol stav pokladne a spôsob vedenia účtovnej dokumentácie relevantnou okolnosťou, ktorá by bola predmetom dokazovania. Argumentáciu žalovanej, že žalobkyňa po celý prvý polrok roku 2018 bránila kontrolným orgánom skontrolovať faktický stav pokladne a účtovnej evidencie posúdil odvolací súd ako v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bez opodstatnenia a bez právneho významu. Odvolací súd k argumentácii žalovanej dodal, že z nej nie je zjavné, akým spôsobom mal súd prvej inštancie na uvedené okolnosti pri vyhodnotení dôkazov prihliadnuť a vyhodnotiť ich vo vzájomných súvislostiach, ako sa domáha žalovaná v odvolaní.

2.4. Žalovaná v odvolaní argumentovala tiež proti záveru súdu prvej inštancie o neurčitosti v poradi tretieho dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru a síce, že konanie kvalifikované v okamžitom skončení pracovného pomeru ako nesúčasné so zamestnávateľom spočívalo v nespolupráci žalobkyne pri odovzdávaní funkcie riaditeľky školy, ale aj v odmietnutí prevzatia výzvy na predloženie dokumentov. K predmetnej argumentácii žalovanej sa odvolací súd vyjadril tak, že ide o následnú konkretizáciu dôvodu, čo jednak dokazuje neurčitosť dôvodu formulovaného v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru a dopĺňa, že takáto následná a dodatočná konkretizácia je v pracovnom práve nepripustná a najmä nespôsobilá napraviť pochybenie zamestnávateľa, ktorý nekonkrétne uviedol dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru.

2.5. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal v odvolacom konaní žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožnil v plnom rozsahu, dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. V úvodnej časti dovolania dovolateľka zosumariovala závery odvolacieho súdu vo vzťahu k jej námietkam ako žalovanej a uviedla, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho dôvodmi, na ktoré odkázal a v odôvodnení rozsudku sa odvolací súd obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľka dodala, že na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku odvolací súd v potvrdzujúcom rozsudku svoje závery doplnil. Dovolateľka považovala procesný postup súdu za taký, ktorým jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a v dovolaní prezentuje presvedčenie, že konanie ako celok vykazuje znaky nespravodlivosti. So závermi súdov oboch inštancií dovolateľka vyjadrila nesúhlas

z nasledujúcich dôvodov.

3.1. Podľa názoru dovolateľky boli v rámci oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa XX. augusta 2018 splnené všetky formálne a hmotnoprávne podmienky platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle príslušných ustanovení ZP a jednotlivé závažné porušenia pracovnej disciplíny v zmysle § 68 ods. 2 v spojení s § 81 písm. e), § 82 písm. e) a § 178 ods. 1 ZP sú podrobne uvedené, určité a nezameniteľné s iným dôvodom. Dovolateľka s dôvodmi, na základe ktorých súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, nesúhlasí. V dovolaní dovolateľka uvádza, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynuli iné skutočnosti než, aké uvádza súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia a dodáva, že vykonané dokazovanie hodnotil súd prvej inštancie jednostranne v jej neprospech. Dovolateľka namieta, že prvoinštančný súd jednotlivé dôkazy nevyhodnotil vo vzájomných súvislostiach, nezodpovedal všetky nastolené otázky uvádzané v priebehu dokazovania a tiež, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé prečo súd prvej inštancie neuveril výpovediam svedkov vypočutých v konaní, ktorí potvrdzovali dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru, ale z ich výpovedí uvádza v odôvodnení rozhodnutia len tie skutočnosti, ktoré sú prispôbené záverom súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedenými pod písmenami a/, b/ vychádzal prvoinštančný súd podľa dovolateľky z dohadov a úvah, ktoré nezodpovedajú skutočnému stavu veci a boli vyhodnotené účelovo v rozpore s objektívnymi dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise. K formálnej stránke oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru dovolateľka uviedla, že z jeho znenia je zrejmé, čo žalobkyni vytýkala ako dôvod rozviazania pracovného pomeru. Podľa dovolateľky odvolací súd takýmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Dovolateľka tiež poukázala na to, že odvolací súd nechal bez povšimnutia aj ďalšie objektívne dôkazy a nezaulal k nim žiadne stanovisko. Dovolateľka vyjadrila pochybnosti o údajnom konaní účtovníčky školy Ing. S. dňa 23. júla 2018. Žalobkyňa uviedla, že tieto osoby sú posledné, ktoré mali pokladničnú hotovosť a chýbajúce dokumenty v priamej dispozícii. Na nasledujúci deň, 23. júla 2018 bola žalobkyňa v priestoroch školy opäť, v prítomnosti manžela a Ing. S., údajne na podnet občana obce, ktorý uviedol, že v škole sa pohybujú nejakí ľudia a odporučil kontrolu priestorov. Dovolateľka v tejto súvislosti v dovolaní uviedla, že neboli zistené skutočnosti narúšajúce integritu školy.

3.3. Podľa dovolateľky súd prvej inštancie nesprávne a v rozpore s ďalšími objektívnymi dôkazmi vyhodnotil konanie žalobkyne vo vzťahu k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Dovolateľka uvádza, že konanie kvalifikované v okamžitom skončení pracovného pomeru ako nesúčinné so zamestnávateľom spočíva v nespôlupráci žalobkyne pri odovzdávaní funkcie riaditeľky školy a náležitostí s ňou súvisiacich, čím došlo aj k mareniu a sťažovaniu zisťovania hospodárenia s majetkom školy za obdobie pôsobenia žalobkyne vo funkcii riaditeľky školy. Uvedené skutkové vymedzenie je explicitne zachytené v texte okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie a aj odvolací súd konštatujú i napriek vykonanému dokazovaniu, že žalobkyňa si splnila svoju povinnosť a odovzdala svoju funkciu, o čom svedčí odovzdávací protokol. S takýmto hodnotením dôkazov dovolateľka nesúhlasí, pretože nezodpovedá objektívnemu stavu veci.

3.4. Dovolateľka má za to, že uvedené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru boli naplnené a riadne deklarované a že pre vyhodnotenie miery závažnosti porušenia pracovnej disciplíny je dôležité aj posúdenie charakteru noriem pracovných, etických, zákonných, ktoré boli konaním zamestnanca porušené spolu s celkovým dopadom na pracovný kolektív. V dovolaní dovolateľka poukazuje aj na judikatúru súdov v zmysle ktorej nemožno od zamestnávateľa spravodlivo žiadať, aby naďalej zamestnával osobu, ktorej nedôveruje a nemôže sa spoľahnúť na jej lojálne správanie. Vzhľadom na uvedené dovolateľka navrhuje, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že rozhodnutia súdov oboch inštancií považuje za vecne a právne správne, dovolanie žalovanej označila za bezobsažné a dôvodom podania dovolania žalovanej je podľa žalobkyne subjektívna nespokojnosť žalovanej s výsledkom sporu a nie naplnenie dovolacieho dôvodu, ktorý žalovaná označila. Žalobkyňa uviedla, že žalovaná v dovolaní neuviedla žiadnu skutočnosť, na základe ktorého by odvolací súd mal rozhodnúť tak, ako navrhuje žalovaná. Žalovaná dovolaciemu súdu navrhuje, aby dovolanie žalovanej odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám (I. ÚS 50/04). Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť dôvodnosť dovolania.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. V danom prípade žalovaná namietala, že postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že sudy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, nevykonali všetky ňou navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že v procese dokazovania postupovali nezákonným spôsobom a skutkový stav zisťovali jednostranne v jej neprospech.

11. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že sudy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Dovolačný súd v rozhodovanom spore však nezistil, že by postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces uvedeným spôsobom, ani že zistenie skutkového stavu by bolo prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť (porov. I. ÚS 6/2018), a ani že prijaté právne závery by boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že by z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplyvali (porov. I. ÚS 243/07).

12. V prejednávanej veci z obsahu odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií, ako aj z obsahu spisu, v podstatnom vyplýva, že sudy nemali v konaní preukázané závažné porušenie pracovnej

disciplíny žalobkyňou, ktoré by zakladalo dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru a na dôvodenie žalovanej, že tieto dôvody boli dané, preukázané a určitým spôsobom vymedzené v písomnom oznámení okamžitého skončenia pracovného pomeru adresovaného žalovanou žalobkyňi. Podľa oboch súdov dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru vymedzené žalovanou spôsobom: „neodovzdanie kľúčových dokumentov, ktoré zaznamenávajú hospodárenie s majetkom školy za obdobie pôsobenia žalobkyne vo vedúcej funkcii, a to ani na základe výzvy" (ako v poradí druhý dôvod) a „nespolupráca so zamestnávateľom" (ako v poradí tretí dôvod), neboli skutkovo dostatočne určito opísané, t. j. tak, aby nedošlo k jeho zámene. Iba všeobecný spôsob vymedzenia dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je relevantný z hľadiska § 70 Zákonníka práce, čo potom vylučovalo i skúmať jeho danosť.

12.1. Jediné prvý dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru vymedzený spôsobom, že „dokumenty a veci, ktoré musia ostať v škole - pokladňa, pokladničná kniha a hotovosť, ktorá mala v pokladni ku dňu 15. augustu 2018 byť, relevantné doklady k hotovostnému výberu z účtu školy a osobný spis žalobkyne - neboli nájdené a neboli predložené ani po výzvach", sa podľa nižších súdov mohol stať predmetom prieskumu. Oba sudy pritom dospeli k záveru, že dôvod naplnený nebol, pretože žalovaná v konaní nepreukázala zodpovednosť žalobkyne za namietaný stav, a to vzhľadom na okolnosti preukázaných vstupov do priestorov školy i ďalších osôb v neprítomnosti žalobkyne (ako zodpovednej osoby/riaditeľky školy) a to nielen v čase uzavretia školy (počas prázdnin), ale aj počas kontroly obsahu skriniek v riaditeľni s časovým odstupom po odovzdaní kľúčov od nich žalobkyňou žalovanej a v neprítomnosti žalobkyne. Žalobkyňa v uvedenom čase totiž stratila akúkoľvek kontrolu nad uvedenými vecami, resp. dokladmi, čo i dôvodne namietla. K námietke žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala stav pokladne školy a účtovnej dokumentácie v období predchádzajúcim okamžitému skončeniu pracovného pomeru, odvolací súd zaujal názor, že to potrebné nebolo, keďže žalovaná ako zamestnávateľ neskončila pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu neuspokojivého stavu pokladne alebo neuspokojivo vedenej účtovnej dokumentácie. Preto nebol stav pokladne a spôsob vedenia účtovnej dokumentácie relevantnou okolnosťou, ktorá by bola predmetom dokazovania. Argumentáciu žalovanej, že žalobkyňa po celý prvý polrok roku 2018 bránila kontrolným orgánom skontrolovať faktický stav pokladne a účtovnej evidencie posúdil odvolací súd pre konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bez opodstatnenia a bez právneho významu. Odvolací súd k argumentácii žalovanej dodal, že z nej nie je zrejmé, akým spôsobom mal súd prvej inštancie na uvedené okolnosti pri vyhodnotení dôkazov prihliadnuť a vyhodnotiť ich vo vzájomných súvislostiach, ako sa domáha žalovaná v odvolaní. K argumentácii žalovanej proti záveru súdu prvej inštancie o neurčitosti v poradí tretieho dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru a síce, že konanie kvalifikované v okamžitom skončení pracovného pomeru ako nesúčinné so zamestnávateľom spočívalo v nespolupráci žalobkyne pri odovzdávaní funkcie riaditeľky školy, ale aj v odmietnutí prevzatia výzvy na predloženie dokumentov odvolací súd uviedol, že ide o následnú konkretizáciu daného dôvodu skončenia pracovného pomeru, čo dokazuje neurčitosť formulácie v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru, pričom takáto až dodatočná konkretizácia je v pracovnom práve neprípustná a nespôsobilá napraviť v tomto smere pochybenie zamestnávateľa, určitým spôsobom vymedziť dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru v jeho písomnom podaní.

13. Podľa najvyššieho súdu, nižšie sudy v odôvodnení svojich rozhodnutí v kontexte s vykonanými dôkazmi chronologicky popisujú sled relevantných právnych skutočností týkajúcich sa posudzovania platnosti a dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného žalovanou žalobkyňi, pričom podľa názoru dovolacieho súdu prijaté skutkové a právne závery možno považovať za logické, vychádzajúce zo skutkových okolností vecí a relevantných právnych noriem a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť ich rozhodnutí. Záver odvolacieho súdu, že za takýchto okolností bol daný dôvod pre určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, sa nejaví ako svojvoľný, ústavne neudržateľný alebo prijatý v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu aplikovaných právnych noriem. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné ešte dodať, že uvedený záver odvolacieho súdu tiež rešpektuje zásadu vigilanti bus iura scripta sunt, t. j. „práva patria iba bdelým", na ktorej je postavené slovenské súkromné právo a ktorá je už ustálenou zásadou rozvíjanou v pomeroch moderného právneho štátu, ktorý subjekty právneho vzťahu poníma ako emancipovaných jedincov, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli

rešpektované a chránené, a nie sa spoliehať na ochranársku ruku paternalistického štátu.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd zastáva názor, že žalovaná neopodstatnene vytýka súdom, že ich skutkové zistenia boli v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a právne závery v extrémnom nesúlade so zisteným skutkovým stavom alebo že by konanie bolo postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06), a tým k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pokiaľ žalovaná vytýka odvolaciemu súdu, že z vykonaného dokazovania nevyvodil práve ňou v dovolaní vymedzený skutkový stav, jedine ktorý je ten správny a vyplývajúci z vykonaného dokazovania, a na ňom potom buduje svoje vlastné právne posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP sa nespája s právnym posúdením veci a nespája sa ani s každou námietkou k zistenému skutkovému stavu; pre dovolacie konanie založené na namietaní zmätočnej vady podľa uvedeného zákonného ustanovenia sú významné len tie námietky, ktorých obsahom je tvrdenie, že skutkové zistenie, z ktorého napadnuté rozhodnutie vychádza, nemá vo vykonanom dokazovaní v podstatnej časti oporu. Námietka, že sa nestala okolnosť, ktorú mal súd dokazovaním za zistenú, nie je sama osebe v dovolacom konaní rozhodná, pretože je nedostatočná z hľadiska skutkovej podstaty vymedzujúcej daný dovolací dôvod zmätočnosti. Preto ak dovolateľ dostatočne nespochybní logiku úsudku o tom, čo sa dokazovaním zistilo, eventuálne ak netvrdí, že súd z logicky bezchybných čiastkových úsudkov (zistení) urobil nesprávne (logicky chybné) skutkové závery, tento dovolací dôvod nenaplní. Prvou z týchto podmienok splní dovolateľ tým, že namieta, že súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, alebo že naopak pominuli rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Druhá z uvedených podmienok je splnená námietkou, že v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov sporových strán, alebo ktoré vyšli najavo inak, je z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti logický rozpor, alebo že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo sa malo zistiť spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 193 CSP. Samotné hodnotenie dôkazov opierajúce sa o zásadu voľného hodnotenia dôkazov zakotvenú v ustanovení § 191 CSP pritom nemožno úspešne napadnúť žiadnym dovolacím dôvodom, dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP je možné vyvodiť len zo spôsobu, ktorým súd dokazovanie vykonal. Preto ak žalovaná v dovolaní iba reaguje na jednotlivé odseky odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, polemizuje so správnosťou jeho rozhodnutia, kritizuje v ňom vyjadrené skutkové i právne závery (pozri bod 3.), takýto spôsob namietania a spochybňovania skutkového stavu, ktorý z dokazovania vyvodili nižšie súdy, nebol spôsobilý naplniť dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní

skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak ako to vyplýva aj z predchádzajúceho bodu, tieto vady žalovaná kvalifikovane nenamietala.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplýva, preto je dovolanie žalovanej procesne neprípustné, čo je dôvodom na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.